

## Bohoslužby v Javorníku 19.srpna 2018

### *J 6,51-58*

Milé sestry, milí bratři, potřebujeme jíst a pít, abychom žili. Zejména v těchto letních vedrech se často připomíná, jak důležitá je voda pro naše těla, ale třeba i zvířata a rostliny. Připomínáme si, že pokud není voda, není časem ani chléb a to je docela vážná komplikace. Poznávali to ostatně i Izraelité, když putovali pouští z Egypta do zaslíbené země. Hlad a žízeň nebyly těmi nejlepšími průvodci a bylo jasné, že pokud se s tím něco neudělá, tak do zaslíbené země nedojdou. Proto se děly různé zázraky, občas vytryskla voda ze skály, každý den padala jakoby z nebe mana. Hospodin se postaral, aby jeho lid měl to základní, co potřeboval, aby došel do cíle, který byl před ním.

Boží péči poznáváme i dnes. Asi si to většinou uvědomujeme, když sedáme k pokrmu, když za něj děkujeme. Naše situace je v tomto ohledu vzdálena té poušti. I když se občas neurodí tolik, kolik bychom si přáli, máme co jíst a pít. Naše těla jsou nasycena, zajištěna. Ale život není jen tělo. Proto se nabízí taková zajímavá otázka – z čeho se sytí naše víra, čím je živěn vztah k Bohu? Při pouti pouští byla zřejmá jedna věc. Vztah Izraele k Hospodinu docela trpěl, když měli lidé hlad a žízeň. Reptali, nedokázali důvěřovat, že situaci má Bůh pod kontrolou. Možná to člověk do jisté míry chápe. Ano, v těžké životní situaci je těžké věřit v Boží dobrotu. Přes veškerou snahu o dokonalost jsme tak trochu sobečtí. Proto tělesné nepohodlí vede k reptání proti Bohu, nebo alespoň k netrpělivému dotazování Boha, kdy že tu naši situaci změní, kdy udělá něco, aby se člověk mohl cítit lépe. Je tedy snad pochopitelné, když člověk trpící na těle zápasí s důvěrou Bohu. Logicky by pak mělo platit, že zlepšení situace důvěru posílí. Jenže to tak není. I když Izrael poznal Boží blízkost v maně, křepelkách či vodě ze skály, tak to ke konci reptání, stýskání po Egyptě či dalším projevům nevole vůči Božímu plánu nevedlo. Nasycením těla se víra v Hospodina nenasytila. Stále zůstala spíše živořící, na pokraji smrti hladem. Když Ježíš mluví o pravém pokrmu k lidskému životu, obrací naši pozornost k něčemu, co tedy nenasytí jen naše tělo, ale vstoupí do nás ještě trochu jinak.

Z vlastní zkušenosti víme, že potřebujeme k životu přeci jen něco víc. Nežijeme jen od snídane k obědu a potom od oběda k večeři a následnému spánku. Pěstujeme kulturu, máme různé

koníčky, volnočasové aktivity. Živíme se nejen chlebem ale také hltáním informací, kumulací zážitků, vzpomínek na milé chvíle. To všechno přispívá k tomu, že nejsme prázdní. Naopak, když takové věci v lidském životě bývají poskrovnu, cítíme jakýsi podivný hlad, touhu po čemsi, co nedokážeme přesněji definovat. Jen tak prostě cítíme, že něco tomu životu chybí, něčím se potřebuje posílit, jinak svým způsobem umírá. Možná by se dalo mluvit o tom, že se nesyť jen tělo, ale také i duše. I to vlastně Izrael poznal při cestě pouští. Viděl zázraky, mocné Boží činy, které nejen daly vodu a manu, ale zaháněly nepřátele, umožnili samotný odchod z Egypta. Tím se také musel lidský život a vztah k Bohu posilovat. Ale opět to moc nepomáhalo. Ani takové věci víru příliš neuživily. Byly pomocí, stejně jako tělesná pohoda. Ale tím to končilo. Bez mocných činů víra začala strádat, ale s nimi zase tolik nesílila.

Jan na několika místech zmínil, že učedníci uvěřili, když viděli nějaký projev Ježíšovy moci. Tak přeci jen by se dalo mluvit o jisté posile víry skrze mocné Boží činy, skrze nasycení tužeb lidské duše. Jenže i zde se dá najít zádrhel. Zázraky, vyhánění démonů či uzdravení víře učedníků pomohly, ale u davu už tomu tak nebylo. Přeci jen, ona ta duše patří k tělu. Je jeho součástí. Její nasycení tak odpovídá spíše nasycení těla než posílení k věčnému životu. Proto různé duchovní zážitky, úžasná shromáždění, při kterých člověk cítí skvělou atmosféru, jsou spíše zákuskem, bonbonkem. Určitě příjemní to lidské nasycení, ale nemohou být jeho základem. Koláček nenahradí chléb, tak jako třeba whisky nenahradí vodu. Pro nasycení člověka k věčnému životu tak Ježíš ukazuje jinou cestu. Mluví o sobě jako pravém pokrmu.

Takovými výroky samozřejmě vzbuzuje Ježíš nesouhlasné reakce. Jak se může stát pokrmem? Jak můžeme jíst jeho tělo a pít jeho krev? To přece nedává smysl. A je to vlastně pravda. Vzato čistě logicky, je to prostě nesmyslný úlet. Jít něčí tělo a krev sice jde, ale rozhodně ne jako pokrm, který bude mít pro člověka až takový dosah. A popravdě řečeno, takto realisticky pojato by to ani ničemu nepomohlo. Ono přeci nejde o sycení těla k tomuto pozemskému životu, ale sycení člověka k životu věčnému. To je ale trochu něco jiného. Proto je třeba se na celou věc podívat jinak. Jedná se o Ježíšovu oběť. Jan přímo neuchovává slova ustanovení chleba a kalicha při poslední Ježíšově večeři. Tento text k této večeři ale ukazuje. Ve spojení s ní tato slova dávají smysl. U chleba říká, že toto je jeho tělo, u vína, že se jedná o jeho krev. Učedníkům zároveň přikazuje, aby je takto jedli a pili. Ale nejen to, můžeme zde pozorovat i zmínku o společenství s Ježíšem, které je takto stále udržováno. Je to společenství, které vytváří jakýsi řetězec života. Ježíš přijal život od Otce a skrze tělo a krev Ježíšovu vstupuje tento život do každého člověka. Skoro to zavání až jakousi magií, čímsi nadpřirozeným. Tajemný a záhadný pokrm Ježíšova těla, který předává skutečný život.

Magičnost tohoto procesu končí ve chvíli, kdy si uvědomíme, že Ježíš ukazuje ke své velikonoční oběti a jejímu zpřítomnění v životě církevního společenství. Přijmout tělo a krev Ježíšovu znamená tuto oběť opravdově vstřebat, nechat jí prostoupit i své nitro. Nejen se ji povrchně dotknout, nejen ji vzít na vědomí jako událost lidských dějin, ale skutečně se do ní

nechat ponořit. Předávání života od Boha skrze Ježíše se tak děje právě tímto přijetím jeho kříže, vztažením jeho oběti do svého života.

Četli jsme text, který se velice silně dotýká našeho přístupu k večeři Páně. Zde se přeci jedná o chléb a víno, o tělo Kristovo a jeho krev. Mluvíme o stolu Páně jako místu, kde si připomínáme událost kříže a také zaslíbení veliké hostiny. Jenže Ježíš ukazuje, že nejde jen o připomenutí něčeho dávného, minulého. Ono jde o určité zpřítomnění této události. Ježíšova oběť na kříži je něco, co se stále děje, co vstupuje do naší přítomnosti. A vstupuje do nás samotných. U stolu Páně tak nežijeme jen minulostí, ale poznáváme Krista, který jako pravý pokrm a nápoj prostupuje naše nitro, aby do něj přinášel svůj život. Když přistupuje do kruhu kolem Kristova stolu, tak se velice silně můžeme uvědomit, že tvoříme společenství. Nejsme zde jen jako přihlížející zástup, ale vstupuje do společenství s bližními i Kristem.

Když Ježíš mluví o pravém pokrmu, vede nás také k zamyšlení nad tím, z čeho vyrůstá naše následování, čím živíme svůj duchovní život? Asi by se našlo několik možností, které běžně praktikujeme. Je ale dobré si při nich uvědomit, co se vlastně sytí. Skutečný pokrm je ten, který nás váže do společenství s Kristem. Takové společenství má rozmanitou podobu, ale všem těm podobám je společné přijetí Ježíšovy oběti. Je to poznání, že hledání Ježíše není spojeno jen s touhou vidět a prožít něco zajímavého. Toto hledání je spojeno s cestou obrácení, je spojeno s proměnou svého života.

Přijmout Ježíše jako pravý pokrm odkazuje ke stolu Páně. Přijít k tomu stolu je totiž vyznání, že i já sám potřebuju jeho oběť kříže. Potřebuju být obmyt jeho krví a usmířen jeho obětí. Není pro mne jiná cesta. Ježíš tímto odkazem na sebe jako pravý pokrm tedy vyzdvihuje důležitost Boží milosti. Cesta k věčnému životu není v lidských rukou, není zvládnutelná z našich sil. Horlivé naslouchání kázání, horlivé modlitby, sebevětší oběti, nic z toho není skutečná cesta života. Pokud tedy k tomu všemu nepřistoupí pokora, která uzná, že očistit nás může jen Bůh. A činí tak skrze Ježíšovu oběť.

Pokud není chléb či voda, naše tělo strádá. Pokud nemáme přátele, strádá naše duše. Pokud nemáme Krista, ztrácíme celý náš život. Ježíš je tedy pro nás důležitý. Přicházejme tedy k Ježíši, aby nás nasýtil svým tělem a napojil svou krví. Přicházejme k němu, aby ten krásný život, který žijeme uprostřed dostatku chleba i vody, přátel či kultury, nebyl jen požíváním zákusků, ale měl také pevný základ v pořádné stravě, kterou je Boží slovo a Duch daný skrze Ježíše.

**neděle 19.srpna 2018**

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal  
Středa, 13 Březen 2019 15:56 -

---

*Pane Ježíši, tvé tělo je pravý pokrm, tvá krev skutečný nápoj. Dej nám, ať si uvědomujeme, že jen z tvé oběti na kříži vyrůstá náš život, jen jí je nasycen náš každý den.*

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }